

ՇՈՒՇԱՆ ԴԱՁԱՐՅԱՆ

Ինչքան էլ փակեմ աչքերս,
Սեկ է, մթության մեջ կերեաս,
Ինչքան էլ մտքիս մեջ գետեր
հոսեցնեն,

Բայ է իմ պատուհանը
Քո քովեժող խոտկի առջև-
Տարափի ը...
Կեղևն այնպես զգում է քեզ...

ՏԱՔ ՑԱԿ

Ես այսօր կեղևը պոկված
Ծառի եմ նման,
Տաք է ցավն այս,
Արյունս է խեժ...
Ցավն այս փայլ ունի,
Եվ մշուշի միջից
Գալի՜ս, գալի՜ս եմ
Նորից դեպի քեզ...

ՀԱՍՄԻԿ

Ինձ մոռացան
ժամանակի փակ էջերում
Չորացած քիթեղի նման,
Բայց ես գալու եմ դեռ
Ապագա օրերի սպասումով:
Ինձ մի մոռացե՛ք
Որպես կանգառում
Չորացած ծառ:

Երբ բաժանումը
Դեմքիդ շրխկացող դուռ է,
Իսկ բառերը
Սրտումդ խրված
տատասկափուշ,
Ծաղիկն է սիրո թառամել,
Այլևս անիմաստ է ներելը:

ԱՆԻ ՍԱՂՈՅԱՆ

Քո այս արև ժայտով
Օրս գարուն է դարձել,
Դեռ չըթմող իրիկուկն
Լուսաբաց է թվում ինձ,
Դե ուրեմն, ժպտա՛, բալե՛ս,
Արևը մայր է մտնում...

ՀՐԱՆՈՒՇ

Ինձ հոգեդարձ արեց քար
լուսթյան ճիչը,
Տրոփյունը սրտիս զգացվում է
նորից
Եվ չիմացա բնավ
Լա՛վ էր արդյոք, թե՛ վատ,
Լեզուս պապանձվել է լուսթյան որոտից:

Ես անցնում էի սառցե խութերով,
Հանկարծ դու եկար...
Գարո՛ւնս, որքա՛ն չքնաղ ես դարձել,
Քիչ էր մնում՝ քեզ չճանաչեի:

Ծաղիկների մեջ հասակ եմ առել,
Ծաղիկների պես չեմ բացվել սակայն,
Իմ քերթերը նուրբ միշտ զոց մնացին,
Եվ առջեքներիս սեղուները չիջան:

ԱՄՍԼՅԱ ԿԱՐՅԱՆ

ԴԱՅՇԱՆ ԱՓ

Տարափի՛ ը, անձրև,
Ակոսի՛ր երակներն հողի-
Իջի՛ր անձուկին, անհայտին-
ժայռ ու հողի երակն է զգում քեզ-

Երկնային քո հեռուներից
տարափի ը,
Անապական քո շնչով տարափի ը-

Մութ ընդերքի կայծը ցորսանը արթնաց-
րու

Իմ ապրեցնող անձրև...

ՍՈՑՅԱ ՍԱՆՈՒԿՅԱՆ

Մերս լցված է անտառի լույսով,
Քո սիրտը իջավ անտառի վրա
առավոտ լույսով...

Քամին լցվել է մի տեսակ հույսով
կա՛մ քո աչքերից,
կա՛մ էլ չորացած
կարասի արդեն բացված ճաքերից...

Ի՛նչ է իմացել անտառի քամին,
Սրտիս ճաքերից ներս ի՛նչ է տեսել,

Որ ճանկոտում է առավոտ լույսով...

Սիրտս կարտոփ կարասից փախավ,
Երկնքի լույսը անցավ իմ սրտով,
Երկնքի լույսը ո՛չ պար է, ո՛չ խաղ,
առավոտ լույսով...

Բերին դատարկին կարասի գինին,
Կարասը գետնին դրին հեռացան,
Բերին իմ սրտի գինին դատարկին,
Սիրտս դատարկվեց առավոտ լույսով...

Սիրտս լցված է անտառի լույսով,
Որսորդը դանդաղ անտառ է մտնում,
Մեր սիրտ միջով փամփուշոր անցավ,
Ի՛նչ կորցրի՞նք առավոտ լույսով...

Կույս արշալույսին,
Շղարչն է բացվում
Թանձր մթության,
Եվ երգն է լսվում
Փոքրիկ արտույտի
Աղոթքի նման:

ԼԵՆԱ ԴԵՏՐՈՂՅԱՆ

ՔՈՂԱՐԻ

Հայի հետ եկող, դարերով ապրող,
Դու առնակահան,
Դու հաղթական
քաջ Քոչարի:
Ուսի տված քաջաց
Ուտքի տակ հողը դղողաց:
Խորիտուրդն ես դու
մեր մեծ միասնության,
Դու մեր հայրենի
բերդն ես անասան:
Քոչարի,
Մեր հայրերը քեզ պարեցին՝
Ուսիտակի գլխին պարզած,
Մեր հաղթական որոշի տակ
Ամուր բռնած մեծ Քոչարի:
Եղբայրներս քեզ պարեցին՝
Հարթանակած մեր Շուշիում,
Իսկ թռչներս դեռ պիտ պարեն
Վանում,
Մուշում,
Ալաշկերտում:

ՌՈՋԱ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

ԱՆԱՐՀԱՄՓՅՈՒՒ ԽԱՂ

Ես ուզում էի
տունտունիկ խաղալ
քեզ հետ, Հայրենիք,
դու շատ խորագար
տունտունիկի մեջ,
հետո գավակներ պահանջեցիր,
քնքուլ սահմաններ,
հաղաքաբուխ զգացումներ,
տունտունիկս
ծաղկեց-ծավալվեց,
քնկավ բակից բակ,
քաղաքից քաղաք,
դարձավ
աշխարհասփյուռ տունտունիկ...
Իսկ ես
բակում մուրվածի խաղով
տարվեցի խոճո՛ւկ ջրափոսին...

ԱՆՈՒՇ ՀԵԹԻՍՅԱՆ

ԱՋԱՏԱԳՐՈՒՄ

Պիտի հերքելի գոյությունս
Ու առանց ցնցոտիներս հազնելու
Նետվելի
Ունայնության գիրկը,
Մի վայրենի,
Ողորմելի

Քամի դառնայի:
Ինքս ինձնից
Տրտահարվելի,
Հավվելի:
Ինքս ինձնից
Մաշվելի,
Կաշվել
Թախած դառնայի:
Ինձ նվիրելի
Հետուններից
Վերկենդին:
Արձազանքելի
Իմ հետևի՛ց:
Իմ հետևից
Վազելի,
Հասնելի
Ու սայթաքելի
Իմ վրայից:
Ինքս ինձնից
Փայլելի,
Ներկվելի
Մերև պատերից:
Ու թե համկարծ
Սառն անձրևը
Չնջեր,
Մաքրեր
Գոյությունս,
Պիտի դողայի
Սառնությունից...

գործ՝ Վահան Թովմյանի

ԹԱՄԱՐԱ ՄԵԼԻՔՅԱՆ

Երբ գիշերը իր
վշտերն է փակում
Եվ հրաժեշտի
Համբույր է տալիս

